

Darinka Kozinc

DOBIVA SE V MAXIJU

*Nežne zgodbe
za romantične in tankočutne bralce*

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Beseda avtorice

Radi smo jih brali v najstniških letih, ljubezenske in drugačne zgodbe iz Antene! Nekateri smo jih tudi pisali in se skrivali pod začetnicami imena ali psevdonomom. Nestrpno smo čakali na izid revije, skrivaj brskali po njej, da nas prodajalec ne bi opazil, in če je bila zgodba objavljena, smo revijo kupili. Zavlekli smo se v miren kotiček in nastopil je slovesen trenutek, v katerem smo lahko svojo zgodbico ponovno prebrali in se od besede do besede posvetili komentarju urednika, ki je v okvirju s poudarjenimi črkami izstopal na koncu zgodbe. In prav beseda literarnega urednika nam je dajala usmeritve, napotke, da smo rasli v pisanju kratkih zgodb.

Ko smo si to lahko privoščili, smo se včasih dobili v Maxiju, komentirali zgodbe iz Antene in številne druge, ki jih je ponujalo življenje in ki so včasih spodbudile navdih za nove, zapisane zgodbe.

V tej knjigi je zbrana večina mojih v Anteni objavljenih zgodb, take so pač bile te zgodbe od 1974. do 1994. leta, v času, ki smo ga živeli in je nepreklicno izginil v preteklost. V precej drugačnem času kot danes, takrat, ko so bile objavljene zgodbe še spodobno honorirane, ko smo še pisali na pisalni stroj, telefonirali iz javnih govorilnic, si pošiljali pisma in razglednice; internet in mobilna telefonija pa sta bila še v neki fantazijski prihodnosti.

Pa vendar, ljubezen ostaja večna v svoji podobi in tisočerih odtinkih v preteklosti, sedanjosti in prihodnosti, le časovni okvirji se menjujejo.

In zakaj se ne bi dobili v Maxiju še danes?

CIP- Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

KOZINC, Darinka

Dobiva se v Maxiju / Darinka Kozinc ; [spremna beseda
Darica Majer Leban]. - Ljubljana : Jutro, 2021

ISBN 978-961-7024-12-8

COBISS.SI-ID 38616579

*Knjigo posvečam Albertu Paplerju,
nekdanjemu literarnemu uredniku Antene.*

Darinka Kozinc

Ženskar ena A

Tako rad jih imam! Pravzaprav sem kar nor nanje. Ženske in še ženske! Vsako pogledam, če je le kaj zanimivega na njej.

No, bili so časi, ko jih nisem samo gledal! Zdaj pa – ostali so zgolj spomini na tisto življenje. In to kakšno življenje! Zaključil pa sem tako kot mnogi – poročil sem se!

Lepo število let sem bil sam, če odštejem svojega mačkona, ki ga iz solidarnosti nisem dal na sterilizacijo. Tekal sem za vsem, kar je nosilo oznako nasprotnega spola, in moj mačkon Kunigundec tudi, saj se je ponoči stalno potepal. Tako sva ob popoldnevih večkrat družno dremala na kavču in si odpočivala po napornih nočeh ter si nabirala moči za noč, ki je prihajala.

Bilo je pestro, zabavno, zanimivo, naporno in včasih tudi nevarno, še zlasti takrat, ko se je neka mladoletnica izdajala za starejšo, kot je v resnici bila.

Dvignila je palec v bližini moje firme in jaz vedno ustavim dekletom, še posebej če so čedna.

»Kam pa kam, Rdeča kapica?« sem poskusil biti duhovit, saj je na dekličinih svetlih laseh čepela rdeča baretka. Našobila je polne ustnice in iztisnila: »Domov!«

Iz nje sem komaj uspel izvleči ime vasi, kjer je živela. Ustaviti mi je ukazala pred tablo z imenom vasi in ko je že odprla vrata, se je nena doma bliskovito sklonila k meni in mi pritisnila poljub. Našla me je popolnoma nepripravljenega.

Albert Papler (1914-2002)

Albert Papler se je rodil 15. julija 1914 v Kranju. V Ljubljani je diplomiral iz slavistike na filozofski fakulteti in kasneje še na glasbeni akademiji. Več kot dve desetletji je poučeval na srednji šoli v Ljubljani in objavljaj članke v *Prosvetnem delavcu*. Kasneje pa je delal kot časnikar.

V revijalnem tisku *Pavlihi*, *Tedenski tribuni*, *Tovarišu* in *Nedeljskem dnevniku* je zlasti v stalnih rubrikah objavljaj satirično in humoristično prozo.

Izdal je tudi humoristični avtobiografski roman *Od cilindra do samoupravljanja*. Pisal je tudi lutkovne in radijske igre.

V šestdesetih letih dvajsetega stoletja je sodeloval v priljubljenih *Veselih večerih* Radia Ljubljana. Albert Papler je tudi avtor prve slovenske televizijske nadaljevanke *Večerna šola*, ki je bila na sporedu ljubljanske televizije v sezoni 1965/66.

Albert Papler je bil tudi dolgoletni literarni urednik rubrike *Ljubzenske zgodbe* in *Zgodbe, ki jih piše življenje* pri mladinski reviji Antena.

Marsikateri pisec je pod njegovimi usmerjajočimi komentarji dozoval kot pisatelj oz. pisateljica. Osebnost sva se srečala le enkrat, ko se je s soprogo nepričakovano pojavil na domačih vratih v Solkanu z besedami, da si je želel spoznati svojo daleč najboljšo sodelavko.

»Jutri ob devetnajsti uri te bom čakala tukaj,« je navrgla, ko se je že rinila skozi vrata. Presenečeno sem strmel za njo, marsikaj sem že doživel, toda take drznosti še ne.

Seveda sem bil naslednji dan kar se da točen, saj me je mučila radovednost, kako se bodo dogodki odvijali naprej. Deklica se mi je zdela mlada, zato sem jo previdno izprašal po starosti, mladoletnic sem se raje izogibal.

»Zadnji letnik gimnazije, osemnajst let sem imela pred enim mesecem,« se je glasil odgovor. Nisem ji čisto verjel, toda glas razuma je preglasilo poželenje, kar pa lahko človeku nadene sončna očala v trdni temi.

Na tretjem srečanju, ko sva ležala na preprogi v mojem stanovanju, mi je priznala, da je šlo za stavo.

»Dobila sem jo,« je prostodušno rekla, ko sem začudeno strmel vanjo.

»Kaj si dobila?«

»Stavo! Da te bom na tretjem srečanju spravila v posteljo,« je obrazložila.

»To bi lahko storila že prvi dan,« mi je kar ušlo.

»Ne bi si upal, ker imam šele šestnajst let!« mi je zabrusila.

»Lagala si!«

Skomignila je z rameni, jaz pa sem se je hotel rešiti še v istem trenutku in sem jo po hitrem postopku strpal v avto in odpeljal.

Naslednje popoldne je pozvonilo, pred vrati je stal možakar dimenzij omare. Bil je njen oče! Še sam ne vem, kaj me je rešilo, ali namazan jezik ali dejstvo, da je možakar imel težavno hčer. Končalo se je tako, da sva ob pravem kozarčku vina modrovala o nemogoči mladini in kako je biti starš v tako svobodomiselnih časih.

Nikakor pa se ni dobro končalo srečanje s temnolasko dolgih, zelo dolgih las, ki sem jo opazil v toplem poletnem večeru na terasi edinega hotela v našem hitro rastočem mestecu.

Njen spremljevalec je bil videti krasno, po obnašanju bi lahko sklepal, da je njen fant. Svoje poglede sem zaposlil s sprehajanjem po

njenih vitkih in lepih nogah, ki jih je razporek na kratkem krilu radodarno razkrival.

»To deklico moram dobiti,« sem sklenil sam pri sebi in jo hitro dodal na seznam, čeprav mi še ni bilo jasno, kako bom to izpeljal.

Minilo je kar lepo število dni, preden sem jo ponovno srečal. Vmesni čas sem si krajšal z resnobno blondinko, ki je v mojem objemu neprestano razmišljala, ali naj se odloči za poroko z dolgoletnim fantom ali ne, in z ljubko brinetko, ki me je dolgočasila z neumnimi domislicami.

V popoldnevu, ki se je že nagibal v večer, sem slonel ob šanku in s slučajnimi znanci mlatil prazno slamo, ko je vstopila. Ne sama! Sledila ji je kolegica, ki je po moji bežni oceni sodila v kategorijo sivih mišk.

Izbuljil sem oči in obvisel na njej s pogledom. Ona pa nič!

Zaposleno je mahala z rokama in poudarjala besede, ki jih je namenjala prijateljici.

»O, tole pa poznam!« je mojemu strmečemu pogledu sledil Ivo, ki je z mano vred s komolci brisal površino šanka. »Bila sva skupaj na poroki para, ki smo mu prerokovali največ leto skupnega življenja, ker je bil on znan ženskar!«

»Prosim te, seznanjaj me!« sem hrepeneče zastokal.

»Prav, počakaj!« je rekel in gledal sem v njegov hrbet, s katerim je zastrl pogled na dekleti. Nepremično sem strmel k njihovi mizi. Dekleti sta se dvignili, temnolaska je obraz skrila za lasmi. Odšli sta!

»Mudilo se ji je!« Ivo je skomignil z rameni in v hipu sem ugotovil, da ni imel najmanjšega namena, da bi naju seznanil.

»Človek si pač mora pomagati kar sam!« sem sam pri sebi zavzdihnil in srknil zadnji požirek limonade. Bo že priložnost! Čakanja sem vaje.

Toda čakanje na srečanje s temnolasko se je raztegnilo v skoraj pol leta. V tem času se je svetlolaska v stilu »vrabca v roki« odločila za poroko z dolgoletnim fantom, brinetke sem se naveličal ali ona mene, skratka, najino razmerje je preprosto usahnilo. Imel sem drugi dve, prva je bila poročena, lepo okrogla gospa z nezvestim možem, druga pa srednješolka, s katero sem bil nadvse obziren.

dolгих trenutkov v tišini, dokler se Ana ni zavedela in ga povabila, naj vstopi.

»Tako dolgo te ni bilo,« v njenem glasu je bilo zaznati rahel očitek, »bila sem tako sama!« Janez se je nežno dotaknil njenega ramena: »Jaz pa sem mislil, kako trdno dekle si!«

Zaihtela je, nežno jo je objel preko ramen.

»Saj še ni prepozno,« je zašepetal.

* * *

Odmaknila se je od ogledala. Končno ji je uspelo, ustnice so bile popolne! Nasmehnila se je lastni podobi in si popravila vlečko.

Odprla je vrata in se pomaknila k stopnicam. Janez je stal spodaj, resnobno je gledal proti njej, bel nagelj je izstopal na temni obleki.

Usmerjena ljubezen

Obredel sem že vse srednje šole našega mesteca in na koncu mi je ostala zgolj še ena, lesarska! In tako sedaj sedim v tretjem letniku tehnične šole. Snov, ki jo profesor trenutno razlaga o vrstah lepila in lepljenju lesa, me dolgočasi, zato v mislih zbežim v svoje sanje. Igralec bom!

O svojem talentu niti malo ne dvomim. Žal pa je moralo miniti kar nekaj časa, preden sem spoznal, da se moram preriniti skozi neko srednjo šolo.

Sem glavna zvezda vseh šolskih proslav in včasih me celo »posodijo« na gimnazijo. Uspelo mi je, da sem občasno tudi statist v našem »podeželskem« gledališču, ki se ponaša z nazivom »Primorsko dramsko gledališče«.

Na odrskih deskah, pod razsvetljavo reflektorjev, se počutim resnično živ. Toda najbolj sem si domač z našim malim odrom, ki smo si ga »lesarji« postavili v prostoru, ki mu pravimo Kulturnica. To je dolg, ozek prostor, svetloba vanj prodira le skozi eno okno, kar pa ni moteče. Osvetljujemo ga z barvnimi lučmi, ki so jih napeljali dijaki elektrošole. Priznati moram, da se vendarle učimo za uporabne poklice, in mogoče mi bo lesarstvo še prav prišlo na lesenih deskah gledališča.

Kulturnica je bila prej zanemarjen, zapuščen prostor, ki smo ga dijaki sami očistili, uredili med urami praktičnega pouka in pobarvali z barvami, ki nam jih je kupila mentorica Janja.

Vem, da sem čeden in veliko deklet zdihuje za mano. Sam še nisem bil zaljubljen, in to do dne, ko se je v Kulturnici pojavila ona.

September se je že prevesil v zadnjo polovico, ko je mentorica Janja sklicala nas »kulturnike«. Tako se namreč imenujemo na kratko, v resnici pa smo Komisija za kulturo. Sedeli smo kar na tleh, na blazinah. Nekateri so imeli na obrazu naveličan izraz, bila je namreč osma ura in raje bi šli domov. Več ali manj so bili to isti obrazi, le nekaj novih »mladičkov« je željno srkalo vase ambient Kulturnice.

Ona je stala malomarno naslonjena na zid. Kar zadelo me je. Amor je izstrelil svojo puščico. Temne lase je imela nalašč urejene v nekoliko razmršeno pričesko, najbolj modre oči, kar sem jih kdaj videl, so v svet gledale zafrkljivo. Noge, ki so kukale izpod kratkega usnjenega krila, so bile višek popolnosti. Že od svojega petnajstega rojstnega dne sem namreč nor na lepe ženske noge!

Neotesano sem buljil vanjo. Ni pokazala, da jo kaj moti, namenila mi ni niti najmanjše pozornosti.

»Kdo pa je ta?« sem zašepetal Andreju, ki je sedel poleg mene.

»Moja nova sošolka, pred štirinajstimi dnevi so se priselili iz Ljubljane, in to le zato, ker se je menda njenemu staremu stožilo po rojstnem kraju. Tjana ji je ime.«

Moj pogled se je dobesedno pripel nanjo. Mentorica me je morala dvakrat opozoriti, ker so se moje misli pletle okrog tega prelestnega bitja.

Ko smo zaključili sestanek, se je Andrej zrinil do nje.

»Bi šla na pico?« jo je povabil z osladnim glasom.

»Od pice dobim mozolje,« ga je odrezavo zavrnila.

Zrinil sem se bližje. »A, ti si pa nova?« sem bleknil, ker se v tistem trenutku nisem mogel spomniti česa boljšega.

»Najnovejša!« mi je zabrusila. Pograbila je zvezke in se odpravila k vratom.

»Čakaj, no!« sem bil vsiljiv, »mogoče imava isto pot.«

Pogledala me je, kot da sem padel z Marsa, skomignila je z rameni, rekla pa ni nič. Le zvezke je stisnila pred sabo kot ščit. Torej sem se ji pridružil. In kaj sem ugotovil? Da stanuje na začetku naše ulice.

Srce mi je poskakovalo od vznemirjenja, ko sem stopical ob njej, in prvič v življenju nisem vedel, kako naj začnem pogovor. Mrzlično

sem v sebi premetaval vprašanja in končno izustil: »Kako ti je vseč naš kraj?«

»Smrdljiva provinca!« se je glasil odgovor.

Utihnil sem in tuhtal, kako bi izstrelil kaj pametnejšega.

»Imaš rada Ljubljano?« sem bleknil. Njen pogled je bil uničujoč, ko me je nabodla:

»A tukaj vsi tako bedasto sprašujete?« Le igralska žilica me je rešila pred izdajalsko rdečico.

»V zadrego me spravljaš. Ne vem, kaj naj rečem!« sem se odločil za odkritost.

»Potem pa molči!« me je poučila, »sicer pa, ne bo se ti treba več mučiti, ker sem doma! Pa »adijo!« mi je še poklonila in odrinila lesena, belo popleskana vrata ograje.

Nekoliko več prijaznosti je Tjana pokazala takrat, ko je mentorica odločila, da jo bom spremljal na kitari za proslavo ob Dnevu republike. Dala mi je ključ Kulturnice s priporočilom, naj po pouku vadiva do naslednje generalke.

Tjana je imela prijeten, zvonek glas. Ko se je preko mojega ramena sklanjala nad note, so me njeni lasje prijetno žgečkali po obrazu. Moji prsti so hiteli po strunah. V mislih sem se prvič zahvaljeval očetu, ker ni popustil takrat, ko sem hotel dosmrtno zapustiti glasbeno šolo.

Kako sodelovanje zbliža ljudi! Niti ne vem, kako in kdaj, in že sva s Tjano veselo klepetala, se smejala in ugotovila, da naju družijo zanimanje za glasbo. Bilo je že skoraj samoumevno, da sva se po pouku skupaj vračala domov.

»Rada bi si ogledala Amadeusa. Nimam nobene prijateljice in v kino ne hodim rada sama. Bi šel z mano?« me je povabila. Težko sem prikril vznemirjenost, prehitro sem rekel: »Z veseljem!«

Film naju je navdušil, še zlasti glasba.

»Še sreča, da v ta zahojeni kraj zaide kaj solidnega. V Ljubljani se ti meša od izbire, toliko je vsega!«

»Še enkrat bi si ga rad ogledal že zaradi glasbe. Bi se mi pridružila v soboto?«

»Žal, ne morem! Peter pride iz Ljubljane. Moj fant,« je malomarno rekla. Meni pa, kot bi mi nož zadala v srce. Torej ima že fanta! Z muko sem pogoltnil slino.

»Zagotovo je super dečko, če si ti njegovo dekle!« sem počasi spravil iz sebe.

»O, ja! Prijateljice so mi ga zavidale. Samo, ne vem! Vedno bolj redko se vidiva!«

Tako torej! sem razglabljal sam pri sebi. Ima me za spovednika in tolažnika v urah samote, ko se njen Peter ne zmeni zanjo. Le počakaj!

»Hej!« me je v glavnem odmoru potrepljala po ramenu, »zakaj mi nisi zjutraj pozvonil za v šolo?«

»Zaspal sem,« sem rekel in se kar se da malomarno obrnil k prvošolki Jasmini, ki je bila vesela moje pozornosti.

»Bi imel čas za kino?« me je vprašala na poti domov.

»Žal, to soboto ne bo šlo, zmenek imam!«

»A, tako. No, prav!« je rekla, na svoje veselje sem zaznal sled razočaranja v njenem glasu.

Tako sem se silil igrati vlogo (ne nazadnje hočem postati igralec!), ki mi ni bila ravno všeč. Toda vedel sem, da je to edini način, da bom morda v njej zbudil zanimanje zase. Noro, resnično noro sem bil zaljubljen v Tjano. Njej je bila posvečena prva in zadnja misel dneva, zaradi nje sem se več učil, tako da sem kmalu, na začudenje mojih staršev, postal najboljši dijak v razredu. In samo zaradi nje sem vložil vse sile v šolske predstave in hlinil ljubezen do male Jasmine.

Kot strokovna šola smo velikokrat obiskovali tovarne. Zame pravi dolgčas! Hoja po ogromnih halah, med hrumečimi stroji in za delavci, ki so lovili normo, pa še beleženje besed možakarja v modri halji ...

Iz proizvodnje nas je učitelj risanja peljal še v konstrukcijski oddelek. Tam je vladal spokojen mir in kraljestvo svetlobe, kar je poudarjala še belina risalnih desk in bele halje tistih, ki so se sklanjali nad načrti.

»To si poglej!« me je za rokav potegnila Tjana k eni izmed risalnih desk. »Mar ni prekrasen?« je svoje občudovanje namenila risbi stola.

Ošinil sem načrt stola, nato sem se potopil v globino njenih modrih oči. Dotaknil sem se njene roke in zašepetal: »Zatreskan sem vate!«

Kot bi me bilo sram priznanja, sem se obrnil, jo pustil pri načrtu stola in se zrinil k drugi skupini.

Na avtobusu je prisedla k meni. Najini sošolci so bili glasni, učitelj se ni trudil, da bi jih utišal, pogovarjal se je s šoferjem. Razlegla se je pesem. Midva pa sva sedela čisto tiho. Pogledal sem jo kot Romeo v prvem dejanju, gledala je predse.

»Zakaj si mi pobegnil k drugi?« je tiho spregovorila.

»Če pa imaš tistega svojega frajerja, Petra!« sem rekel, ne brez sledi ljubosumja v glasu.

»In ti?« se je razhudila.

»Saj ni nič!« sem spravljivo rekel.

»S Petrom tudi ni nič več. Ugotovil je, da mu ni toliko zame, da bi se vsak teden vozil iz Ljubljane. Skregala sva se.«

»Torej, si prosta?« nisem več mogel krotiti svojih čustev.

»Tako nekako!« se je nasmehnila.

»Juhu,« sem zavpil, »Tjana je prosta.« Nihče me ni slišal v tistem hrupu. Le ona.

Tako sva postala par, super in naj par šole. Veliko občudovalcev imava, zavistnežev pa tudi! Tjana bi se rada čim prej vrnila v njej ljubo Ljubljano, jaz pa se pripravljam na sprejemni izpit na akademijo. Goreče upam, da komisije ne bo težko prepričati o mojem talentu.

Sicer pa, je že čas, da tudi Slovenci dobimo kakšnega alternativnega dramskega Pogorelića!

Podvig

Bile so tri: Anja, Tina in Mojca. Vedno in povsod skupaj in vedno pripravljene na žur.

Tistega dne, ko so učitelji v zakajeni zbornici govorili o njihovih cvekih, je Maja svojo debelo zadnjico, stisnjeno v črne kavbojke, prislonila na nizek zidec in čakala na onidve.

Zato, da bi nekako ubila čas, si je eno prižgala. Zaradi cigarete je morala vstati, povleči trebuh noter, da je sploh lahko segla v žep ozkih hlač po vžigalnik. Ko je zamišljeno puhala dim, se ji je utrnila zanimiva zamisel.

Prvi trenutek se ji je sicer zazdela nekoliko neumna, potem se je vedno bolj in bolj poigravala z njo, dokler se ji ni začela zdeti naravnost imenitna. Če se posreči, seveda, tudi zelo koristna, če pa ne, bo tako ali tako vseeno. Da jo le zagodejo tistim zatiralcem tam zgoraj, v zbornici!

Ko so se šolska vrata končno odprla in sta skozi prikorakali Tina in Anja, je Mojca pritisnila čik ob zidec, ga frcnila na tla in rekla: »Končno!«

Tina je stresla svetlo grivo las, Anja pa je v žep segla po šminko, obe sta bili urejeni kot iz škatlice. Mojce pa zunanost ni pretirano obremenjevala, pričeski ni posvečala nobene pozornosti, kozmetiko je zaničevala in nikoli ni rekla, da je na dieti.

»A gremo k Cvetki?« je vprašujoče pogledala prijateljici Anja. Mojca je vstala in si popravila razvlečeni pulover: »Prav! Pa pojdimo pogledat, ali je tam tvoj oboževani Igor iz četrtega?«

Anja je nejevoljno prhnila.

V lokalu pri Cvetki so se zbirali srednješolci, mednje se je včasih pomešalo tudi nekaj učencev, osmošolcev, za katere pa se ni nihče zmenil. Zmeda v prostoru je bila popolna. Uspelo jim je, da so se zrinile čisto v kot. Staknile so glave. Mojca je odgnala vsiljivca Jana, ki je lazil za Tino.

»Pasjega načrta sem se domislila,« je začela Mojca, za trenutek umolknila in izvlekla pomečkano škatlico cigaret. Ponudila je Tini, Anja ni kadila, domnevno zaradi lepote. Poigravala se je s sladkornico, medtem ko sta drugi dve potegnili prvi dim. Sedaj so bile pripravljene, da prisluhnejo.

»Razmišljala sem, kako bi sunile dnevnik in redovalnico in ju zažgale. Dokazov o naših neopravičenih urah in cvekah ne bo več!« Mojca se je nagnila nazaj na naslon stola in skozi dim opazovala presenečena obraza sošolk. Dekleti je popadel smeh.

»Ta je pa močna! Videti, kako ogenj požira naše cveke, bi bil pravi užitek. Toda kako to izpeljati, da nas ne ujamejo?« je med smehom vprašala Anja.

Preden je odgovorila, je Mojca potegnila še en dim, zamišljeno puhnila v zrak in se nato sklonila k njima. Govorila je tišje: »V četrtek, ko bomo imeli umetnost, ga lahko sunemo!«

»Toda Mojca, sum bo padel nate!« se je vmešala Tina.

»Saj vedno ti prineseš dnevnik tovarišu umetniku, ker se gospodu ne da iti ponj v zbornico!« je dodala Anja.

»Trenutek, punc! Ta čas, ko sta se vedve šminkali, sem izdelala načrt. Anja! Ti si najbolj nedolžnega videza in imaš le pet šponov, torej si najmanj sumljiva. Umetnost imamo peto uro, ti pa boš šla v zbornico med glavnim odmorom in vzela dnevnik. Saj veš, da redovalnic dijaki ne smemo jemati.

Pretvarjala se boš, da redovalnico jemlješ iz dnevnika, v resnici pa boš odnesla oboje. *Prfoksi* so tako ali tako zaposleni s pitjem kave in niso posebej pozorni. Nato nastopim jaz, vendar šele naslednjo uro, ko imamo umetnost. Jaz bom šla po dnevnik kot vedno, v razred pa se

»Lepo mi je bilo v vaši družbi, Polona!« je rekel.

»Meni tudi, vendar mi več pomeni, da bom brez zadrege pogledala moža v oči in konec koncev tudi vašo ženo, če jo srečam!«

In tako je brez posebnih ceremonij izginila v mraku.

* * *

»Mami!« ji je v naročje pritekla njena petletnica, mož je smehljajoč se stal v ozadju.

»Hitro si doma, pričakovala sva te šele zvečer!« je ugotovil, ko je ošinil uro.

Objemajoč hčerkico se mu je približala, on je objel obe. Kako varno in prijetno je bilo v njegovem objemu!

»No ja! Malce dvorjenja starega profesorskega frajerja mi ni škodilo, to je bila cena za prevoz!« se je zasmejala nagajivo.

»Ti lumpačka, ti!«

»Tako sem vaju pogrešala, vsaka urica mi je bila dragocena,« je tiho rekla in se dotaknila njegovih ustnic.

Naključje za 8. marec

Ta dan – za nekatere pripadnice ženskega spola pomemben, za druge manj, za peščico pa dan, za katerega bi bilo bolje, da ga sploh ne bi bilo – je primorska burja pometla z oblaki in omogočila soncu, da je zasijalo v skorajšnji pomladni toploti.

Marino je v službi, na risalni mizi, čakal šopek rož ob beli kuverti, navkljub godrnjanju protimarčevsko razpoloženih intelektualk.

Odprla je kuverto in prebrala povabilo na zakusko ob trinajsti uri v njihovi menzi. Zavzdihnila je. Sindikalisti so se menjavali, ideje pa so ostajale iste, leto za letom.

Pogled skozi okno jo je razveselil, lep dan je kar vabil in vedela je, da ga bo po trinajsti ur preživela v »zelenih pljučih« svojega malega mesta, v gozdu.

Vedela je, da njenega soproga tega dne ne bo domov ob običajni uri, sodil je med tiste, ki so ob osmem marcu vedno praznovali s sodelavkami do poznih večernih ur. To se je dogajalo leto za letom in nje niti ni posebno zanimalo, kaj je tam počel.

»To bo Lumpi vesel,« je pomislila na njihovega psa, dokaj čudnega mešanca z bokserjem, vendar veličastnega videza. V odsotnosti družine je pazil na hišo.

Na ta dan ženskega praznika je bilo skoraj nespodobno govoriti o kakšni produktivnosti. Večinoma so se vrstili dobro razpoloženi obiski, povsod se je širil prijeten vonj kave, vmes je zadišalo po čem močnejšem, smeh, glasno govorjenje, skratka prava zabava

na delovnem mestu. Le sodelavec Evgen jo je mimogrede povprašal: »Mogoče veš, kdo bo šel v Köln na sejem – sedaj, ko v firmi zategujemo pas? Ti ali Bernardka? Za obe najbrž ni denarja!«

Le skomignila je: »O tem bo odločil *boss*, o njegovih odločitvah pa se vzdržujem komentarjev.«

Nadimek »*boss*« se imenitneje sliši kot šef in ta izraz se je zelo udomačil med njimi, medtem ko so direktorja poimenovali *big boss*.

Ob trinajsti uri, ko so se vsi namenili v jedilnico, se je previdno izmuznila ven, da je nihče od sindikalistov ne bi opazil, saj bi tvegala zamero.

»Ko ga bodo malce dali na zob in se bo zabava razplamtela, itak ne bo nihče opazil, da me ni!« je pomislila. Spotoma se je ustavila v mesnici in kupila pljučka za hišnega čuvaja. Ta jo je skoraj podrl na tla od veselja, ko je odprla vrtna vrata. Njegov občutljivi nos je takoj zavohal priboljšek v torbi in v pasjih očeh se je pričakovanje mešalo z nestrpnostjo.

Narezala mu je pljučka na manjše kose in jih odnesla ven. Medtem ko je bil Lumpi zaposlen z goltanjem, je zlezla v trenirko in si obula športne copate.

Psa je zapela na verižico, si jo ovila okrog roke in sta šla. Nekaj časa sta morala hoditi ob glavni cesti in če si ne bi povodca ovila okrog roke, bi tvegala, da bi se ji štiridesetkilogramska mrcina ob pogledu na kak rdeč avto iztrgala iz rok.

Lumpi je bil namreč alergičen na rdeče avtomobile. Imel je pasji razlog za to. Ko je bil še majhno, nebogljeno ščene, ga je na domači ulici povozil rdeč golf. Na srečo je preživel brez večjih poškodb, toda od takrat je smrtno sovražil vse rdeče avtomobile, ne glede na znamko.

Pešpot ob glavni cesti se ji je vlekla v neskončnost, motilo jo je šviganje avtomobilov, motili so jo izpušni plini. Pospešila je korak do odcepa, ki je vodil proti gozdu. Z vrvice ga je spustila na travnik ob poti. Komaj je čakal na ta trenutek. Kolikor hitro so mu dopuščale moči, jo je ucvrl preko travnika do prve bukve. V bambusovem nasadu je nekaj zašumelo in pes je z glasnim laježem izginil vanj.

Njeni klici so nemočno obviseli v zraku, Lumpi je bil popolnoma gluha za ukaze.

»Le počakaj, mrcina neubogljiva!« je jezno rekla in se pognala za njim skozi bambusovo goščavo, vendar je bil Lumpi že zunaj in je tesno sledil prestrašenemu zajcu.

»Ah, saj ti bo kmalu zmanjkalo sape, ti zavaljeni meščan! Zajcu že ne boš kos!« je zamahnila z roko, pobrala s tal suho vejico in jo pričela lomiti, medtem ko je čakala na Lumpijevo vrnitev.

Ni ji bilo potrebno dolgo čakati; skesan in sopihajoč, s krivdo v rjavih očeh, se je Lumpi kmalu poklapano vrnil.

»Ti je dal lekcijo, kaj?« se je nasmehnila in ga počohala za ušesi.

Potem sta krenila skozi gozd, kar tako, brez cilja. Ni se menila za klope. Čez čas sta zavila na trim stezo. Tudi v gozdu je vladal praznik, nikjer nikogar, le en sam trimčkar ju je prehitel, zavohala je vonj po potu. Imel je le še toliko moči, da jo je zbral za »Dober dan!« in izginil za drevesi.

Sonce se je že spuščalo za obzorje, mrak se je že prikradel v gozd, ko sta se začela spuščati na pot, ki je bila odprta tudi za avtomobile.

»Čas randijev! In kmalu bo tema, zato je bolje, da greva domov!« je rekla psu, ki je v pritrditev pomahal z repom.

Spodaj, kjer se je steza priključila na pot, je bil med drevjem kotiček za zaljubljenca v avtomobilih. O tem so pričali na tleh številni sledovi ljubezenskih sestankov.

Preden ji je uspelo zaznati rdečo barvo avtomobila, parkiranega v kotu zaljubljenca, se je Lumpi že pognal navzdol, kot bi ga nosil vihar. Glasno je zavpila: »Lumpi, stoj!« Vendar je vedela, da ga nič na svetu ne bo ustavilo. Pognala se je po strmini navzdol, se spotaknila ob korenino, padla in se s kletvico na ustih pobrala. Upala je, da se tistima dvema v avtu ni preveč mudilo, ker se mrak še ni popolnoma zgostil.

Videla je lahko, kako se je Lumpi vzel na zadnje tace in kako se je šipa na avtomobilu bliskovito zaprla.

»Preklete, sedaj me bo kdo še tožil zaradi voayerstva! Obenem pa upam, da ni kakšen hudo jezljiv tip, ki mi jih bo še naložil,« je razmišljala in tekla, kar so ji dale noge.

pretežko! Druga do druge so bile odkritosrčno prijazne, do potnikov so se obnašale tako, kot so od njih zahtevala pravila. Z letala so odhajali zadovoljni in siti. Kot bi mignil je prišel zadnji dan verige, ki se je zaključila v Dubrovniku. Sledil je še polet na Brnik. Obe mlajši dekleti sta opravili popis potrošenega materiala. Pred letališko stavbo jih je že čakal kombi z odprtimi vrati. Med vožnjo so se vsi potopili v lastne misli, v kombiju je vladala tišina.

»Kam naj vas odpeljem?« je vprašal šofer kapitana.

»Kam? Kam? Domov vendar!« je bobneče odgovoril. Andreja ga je zaprepadeno pogledala.

»Obljubil si, da greš k meni.«

»Premislil sem si!« ji je zabrusil. Skrušila se je vase. Ko je kombi ustavil pred njegovo hišo in je kapitan zbiral svojo prtljago, mu je porinila še vrečko iz trgovine Duty Free in skrbno dejala:

»Še to, da ne boš pozabil!«

Še »lahko noč« in že je z vso prtljago izginil za vrtnimi vrati.

Kombi jih je drugega za drugim odlagal na postajah, Martina je bila zadnja na vrsti. Mukoma je vlekla kovček skozi študentsko naselje do svojega bloka. Sesedla se je na posteljo in sezula čevlje z visokimi petami. »Cimra« je že spala, njej pa se je zahotelo pogovora. Prva veriga je bila za njo. Zbudila je sostanovalko. Ta pa si je pomela oči in videti je bilo, da ji ni do klepeta. Ura je bila pozna!

Martina je popustila: »Spi, kar spi!« Legla je, vendar ni mogla zaspati. Vtisi in doživetja so se kot v filmu vrteli pred njenimi očmi.

Zlata kletka

Poskušala je zaspati na desnem boku. Zaman! Obrnila se je na hrbet, potem na levi bok. Za trenutek je obmirovala, nato je poskusila še na trebuhu.

V nočno tišino so se razlegli udarci ure v zvoniku. Štela je: »Ena, dve, tri!«

Ob šestih se mora dvigniti, spanca pa od nikoder! Pa še napovedan obisk iz Italije, ona pa naj pred njimi parodira s kolobarji pod očmi? Odvrгла je rjuho in namenila zavisten pogled spečemu možu. Zdelo se ji je, da spi kot dojenček.

»Lahko njemu, ki ima živce kot jeklene vrvi, «je pomislila in zatipala po nočni omarici za škatlico nikotinske omame.

S škatlo cigaret v roki in z vžigalnikom v drugi, se je splazila pod roletto na balkon. Objeli so jo čudoviti glasovi poletne noči, petje čričkov in cvrčanje kobilic. Sedla je v stol iz šibja in na stegnih začutila neprijeten dotik z njim: »Preklete, spet si je dvojno tapeciral zadnjo plat!« Zatipala je na sosednji stol in si vzela blazino. Pritisnila je na vžigalnik, plamenček je svetlo zagorel, primaknila je cigareto in slastno vdihnila.

Počasi ji je presedalo tako življenje! Ni bilo v skladu z njenimi predstavami in pričakovanji. Obveznosti in spet obveznosti! Dan, razdeljen zgolj na obveznosti, razrezan na minute! Služba, dom, likanje, kuhanje, pomivanje, čiščenje, pospravljanje, plačevanje položnic! Menda ni za to izgubljala let na fakulteti! V noči so črne misli dobivale še večje razsežnosti.

»Kaj pa, če bi kar šla? Pustila za sabo vse!« se je od nekod kot zvezdni utrinek v noči pojavila mikavna misel.

»Spakirala in šla!« si je ponovila na glas. Besede so čudno zvenele v tišini noči.

»Začela bi na novo. Brez omejitev zlate kletke. Svobodna!« Ta misel jo je obsedla. Lahko bi počela, kar bi hotela. Če se bo zadržala na poslovnem kosilu, ne bo treba nikomur polagati računov, zakaj ni prišla domov takoj po tretji uri.

Globoko je vdihnila dim in opazovala svoj izdih.

Na misel ji je prišel prizor iz filma Vzходno od raja, ko je Cathy zapustila dom dva dni po porodu. Ponosna in odločna s puško v roki. No, ona sicer nima puške, ima pa kuhinjski nož, dovolj dolg in oster. Nihče je ne bo ustavil!

»Svoboda, prihajam!« je v zanosu rekla. Zašklepetala je roleta, pod njo se je na balkon privlekel Igor.

»O kateri svobodi govoriš sama sebi?« je zaspano vprašal in se sesedel v naslanjač iz šibja.

»Ojoj! Mar ne spiš, prej si spal kot dojenček,« se je nekoliko zmedla, ker jo je zasačil sredi njenih sanj.

»O, saj bi, če ne bi bilo nekega neprestanega premetavanja, zdihovanja ... lomastenja, da me je že zaskrbelo, da imam slona v postelji.«

»Ti, ti ... ločila se bom zaradi duševne krutosti!« se je razjezila in ugasnila cigareto, saj jo je spomnil na čase, ko je nosila na sebi dvajset kilogramov preveč.

»Pridi,« je rekel Leon skoraj nežno, »greva v posteljo in poskusiva prespati vsaj ta čas, ki nama je ostal, veliko ga sicer ni!«

Zjutraj se je obupano ogledovala v ogledalu, sledovi neprespance noči so bili vidni na obrazu. Dolgo se je umivala s hladno vodo. Ko je nanesla kremo, ki vlaži, neguje in briše gube, je bila podoba v ogledalu nekoliko boljša.

»Dobro jutro!« je živahno pozdravil Leon, ki ni kazal znakov utrujenosti.

Zamrmrala je v brado in se posvetila nanašanju pudra.

»Spet imaš novo obleko ! Nisem je še videl in ne reci mi, da je že stara, le da jaz nič ne opazim!« si jo je Leon ogledoval. »Ni slaba!« je še dodal.

»No, tokrat je nova, sicer pa saj mi ni treba polagati računov. Tebi je tako ali tako vseeno, tudi če bi hodila okrog raztrgana!«

Ni ji odgovoril. Odmaknila se je od ogledala, make up dela čudeže, za silo je bila zadovoljna s svojim videzom.

»Mudi se mi, « je rekla, »lahko ti pelješ Tino v vrtec? Obleko ima pripravljeno!«

Odšel je v otroško sobo in postal ob posteljici, deklica je še spala. Sklonil se je k njej, takrat je odprla oči in stegnila rokici.

»Danes te jaz peljem v vrtec,« je rekel, ko jo je dvignil iz posteljice in se ga je oklenila okrog vratu.

»O, to bo pa krasno! Zagotovo bova šla s kolesom!« je vzkliknila deklica.

»Seveda! Mamica je odpeljala avto, midva pa bova šla z avtom na dveh kolesih. Sveži zrak nama bo dobro del in do tvojega vrtca se bova ravno dobro zbudila.«

* * *

»Spet ta Minka! Prav uživa, če parkira na mojem mestu, ta bedna tajnica!« je godrnjala, ko je iskala prazno mesto za svoj avto. Pozdravila je tistih nekaj redkih sodelavcev, ki so že bili na svojih delovnih mestih. V svoji pisarni je sedla za pisalno mizo in z razmišljeno kretnjo pospravila nekaj dokumentacije.

Spomnila se je, da se je v službo pripeljala z avtom, ki jima ga je za poročno darilo kupil tast. Torej, če odide na svobodo, bo ostala brez avta. Prva posledica. Bo hodila peš? S kolesom? Z avtobusom? Ne, to že ne bo šlo!

In kam naj pravzaprav gre? Stanovanje je Leonovo. S stanovanji v njenem podjetju so težave, njena plača je previsoka, da bi lahko kandidirala zanj. Mogoče bo kasneje, v odmoru, stopila do referenta.

»Pridi, grem s teboj!« je bila Milka odločna.

»Ne morem!« sem bolj zašepetala sama sebi in se s povešenimi rameni obrnila v smer domače vasi.

»Si pa reva!« sem še slišala za sabo. Stopala sem hitro, navzdol, pod šolo, kjer sem se učila abecede, mimo zadnje hiše. Šele tam, na strmini, pod zadnjo hišo, sem obstala, segla v torbico po robček in si obrisala solzo. Črna sled je ostala na belem robčku. Moram res vedno pobirati tipe, zaradi katerih potem trpim? Zakaj padam v brezizhodne zveze, zakaj so mi vedno vseč napačni moški?

Kaj vraga je manjkalo Vasji, ki sem ga pred pol leta odslovila?

Tako sem še kar stala tam in razmišljala o svoji usodi, ko je ob meni ustavil avto. Vrata so se odprla, jaz sem se nekoliko prestrašena umaknila. Sicer pa – posilstva se pri nas še niso dogajala.

»Vas lahko peljem?« je vprašal moški žalostnih oči. Tak pogled imam verjetno tudi jaz, sem pomislila. Obotavljala sem se.

»Ne bojte se!« je rekel. »Zdi se mi, da imava podobne težave.« S pogledom je oplazil robec v moji roki.

Prisedla sem in se poskušala nasmehnuti. Nič nisva spregovorila, med nama je vladala tišina dveh nesrečno zaljubljenih. Pot je bila kratka.

»Tu, prosim, ustavite!« sem rekla žalostno. Zavrl je in se mi nesrečno nasmehnil. »Pa srečno!« je še rekel in odpeljal. Za trenutek sem postala in gledala za odhajajočim avtom, do domače hiše sem imela minuto hoda. Ustavila sem se še pri potočku in si s svežo vodo omočila žareča lica.

»Naslednjo soboto se dobiva!« je rekel zadnjič. Čakala bom to soboto. Ni mi pomoči, ko sem pa tako nora nanj!

Mož za sestrično

Eno samo sestrično imam, ki je kar v redu punca, le eno napako ima: prepričana je, da je Italijanka samo zato, ker živi dva kilometra na drugi strani jugoslovanske meje. Vsakič, ko mi piše, v svojem imenu zapiše i namesto j. Pa tudi naslov napiše v italijanščini. Jaz vztrajam in vedno zapišem njen naslov v slovenščini in ker nisem dobila še nobenega pisma vrnjenega, sklepam, da zna poštar slovensko.

Enkrat sem ji celo predlagala, naj si svetle lase pobarva v temno barvo, da bo bolj podobna tistim, za katere se izdaja. Samo strupeno me je pogledala, rekla pa ni nič.

Pa vendarle sem prišla na svoj račun! Moja sestrična je končala šolo za tajnice, se razume, da italijansko. Službo pa je med množico deklet dobila zato, ker je, čeprav le za silo, obvladala slovenščino, vendar je morala še v dopolnjevalni tečaj materinščine.

Kljub temu, da sva veliki prijateljici, se nisva srečali pol leta. Vzrok: prepir! Ne med nama, pač pa med njeno in mojo mamo. Razlog je bila dediščina, zaradi katere se skoraj večinoma rušijo odnosi med ljudmi. Teta Joža, ki je bila tudi moja botra, ko so z mene z vodo izpirali izvorni greh, ni bila zadovoljna z oporoko, ki jo je zapustil nono, njun oče. Jezno je bliskala z modrimi očmi.

»Skoraj vse je zapisal tistemu lumpu od najinega brata, nama pa vsaki po eno piškavo njivo,« se je jezila.

»Jaz nimam nič proti. Brat ga je vendarle negoval med boleznijo,« je tiho zaključila moja mati.

Tetine oči so zaradi jeze dobile temnejšo barvo.

»A tako? Mar tudi ti držiš z njim? Jaz pa bom oporoko izpodbija-la. Me boš podprla?«

»Kaj naj jaz s tem ubogim dinarjem iščem okrog italijanskih odvetnikov?« je previdno rekla mama. Teta je od jeze postajala zaripla v obraz: »Kaj se ti je bilo treba poročiti v Jugoslavijo, ti trapa!«

Takrat pa je zrasla moja mati: »Tega ti ne bi bilo treba reči, ker te to čisto nič ne briga!«

Vstala je izza mize in mi strogo velela oditi. Pa sva šli. S sestrično sva se komaj uspeli posloviti.

Med sestrama je zavladal ledeni molk. Moja mama se ni več ustavljala v veliki hiši na ravnini, teta Joža pa ni več k nam prihajala nabirat gob, ki jih je imela tako rada.

Darja – tako je sestrični ime – se je pripeljala nekega sivega popoldneva v novem fiatu uno, nadišavljena in oblečena v strupeno zelen plašč, za katerega bi pri nas odštela enomesečni zaslužek. Neko-liko nerodno ji je bilo, ko je po dolgem času stala na hišnem pragu in v rokah tiščala ročaj velike usnjene torbe.

Resnično sem se je razveselila! Hotela me je poljubiti, pa sem se izgovorila, da sem ravno pri sekljanju česna, vendar me je vseeno cmoknila na lice.

Na hodniku je z nog brcnila salonarje in si obula copate.

»O,« se je začudila, »zamenjali ste jedilni kot.«

Slekla je plašč in ga položila preko stola, mene je sicer nekoliko zasrbel jezik, da se zelena barva plašča tepe z modrino njenih oči, vendar sem nasvet zadržala zase.

Prijetno in sproščeno sva se zaklepetali, saj sva imeli mir pred ostalim delom moje družine, ki je bila na dvorišču.

»Tako sem naveličana življenja doma!« je potožila.

»Daj no, v tisti vaši palači je menda dovolj prostora zate in starša, tvoj brat se je itak odselil.«

»Saj ne gre zato, da se ne bi dalo dihati, problem tiči drugje. Rada bi imela svoj mir, če me mama zagleda, ko vadim jogo, se namršči in

zagodrnja, naj grem raje delat na vrt, kot da se grem neumnosti. Joga je zanjo nekaj neumno nepotrebnega!«

Namuznila sem se, saj sem teto dobro poznala, njena življenjska filozofija je bila dokaj preprosta; delo in zopet delo. Delo kot zdravilo za vse depresije in neumnosti.

Ko se je zaupnost med nama docela razpletla, mi je zaupala, da se je razšla z dolgoletnim fantom.

»Sedaj pri petindvajsetih sem ponovno svobodna in če pošteno priznam, ne vem, kaj bi počela s to svobodo!« je potožila.

»Te daje osamljenost?« sem zinila. Pri sebi, čisto potihoma, pa sem bila zadovoljna, ker mi je njen lakirani Italijan šel na živce.

»Niti ne, imam dve prijateljici in veliko hodimo naokrog, vendar čas tako hitro beži in preden se bom dobro zasukala, bom že stara tetka.«

»Daj no, saj si še mlada!« sem rekla za vzpodbudo.

»Najlepša leta sem zapravila za napačnega dedca!« je jezno rekla.

Nič nisem odgovorila, le po glavi so se mi mrzlično pletle misli, ali je kdo v moji bližini, ki bi ga bilo dobro seznaniti z Darjo.

»Po drugi strani bi mogoče rešila sestrično, da ne bi potonila v večinskem narodu, torej, če bi mi uspelo, bi nekaj dobrega naredila tudi za naš narod,« sem razmišljala.

»Grem!« se je Darja nenadoma dvignila in segla po plašču. Pomahala sem za odhajajočim Fiatom, v sebi pa premlevala vse možne znanke, ki bi lahko bili primerna partija zanjo. Pa sem se domislila! Zoran!

»Kako sem trapasta, da se nisem takoj spomnila! Zoran bo pravi!« sem rekla s takim glasom, kot ga je najbrž imel Kolumb ob odkritju Amerike.

»Kaj napletaš, kakšen Zoran!« sem zaslišala vprašujoči glas moža.

Potem sem mu morala vse razložiti, zmajal je z glavo: »Ženitna posredovalnica, a? In ti misliš, da si bosta kar padla v objem? Daj no!«

»Poskusim pa lahko,« se nisem dala.

Spremna beseda

Pisateljica Darinka Kozinc se predstavlja s svojo najnovejšo knjigo, že devetindvajseto po vrsti. V njej je zbrala kopico zgodb, ki jih je objavljala najpogosteje v Anteni, v času študija v Ljubljani in po njem.

Pričujoča kratkoprozna knjiga obsega enaintrideset pretežno ljubezenskih zgodb. Ljubezen se v njih kaže v najrazličnejših niansah, po večini intoniranih s tradicionalnimi vrednotami. Avtorica izpričuje življenjsko moč ljubezenskega vseprežemajočega čustva. Njeni junaki so taki, kot jih poznamo iz vsakdanjosti, družinski člani, sodelavci, sošolci, prijatelji; taki, ki se v različnih okoliščinah odzivajo na podoben način in taki, ki se v podobnih okoliščinah obnašajo zelo različno, skratka: knjigo odlikuje široka paleta človeških nravi, opisanih na kratko, toda neposredno in učinkovito. To velja tudi za opise razmerij, razporeženj, predmetov, krajev in dogajalnega časa.

Vsaka zgodba ima trdno in logično zgradbo, jezik gladko teče. Besedni zaklad je izrazito bogat, izstopajo opisni pridevniki in prislovi. Zgodbe so sicer preproste, podrejene naravi žanra, a doživete – marsikatera ima avtobiografsko podstat ali samo tak namig – in mnoge se dogajajo v okolju rojstnega kraja, ki je pisateljico močno zaznamoval.

Zgodbe odlikuje tipično ženska pisava; v njih ne boste našli niti nasilja niti političnih stališč. Vse je mehko, nežno, svetlo in optimistično. Prijetno branje, še posebej za romantične tankočutne bralce, ki se bodo našli v marsikateri zgodbi.

Darica Majer Leban

Kazalo

Ženskar ena A	7
Lansko poletje na Krasu	13
Njun večer	20
Zamolčano	26
Onadva	29
Prvi poljub	34
Počasni Janez	39
Usmerjena ljubezen	47
Podvig	52
Matematik	56
Ta Jožica!	63
Karateistka	68
Obletnica mature	74
Preizkušnja	81
Te cunjice!	86
Šlogarica	91
Sladkorček	95
Naključje za 8. marec	101
Svakinji	105
Potovanje	109
Silvestrovo	113
Pa srečno!	118
Andreja	125
Zlata kletka	131
Druga puberteta	137
Moč usode	143
Zakon s Tajo	148
Binkošti	154
Mož za sestrično	157
Mama Gigia na meji	163
Vaška veselica	170
<i>Spremna beseda</i>	174

Darinka Kozinc
Dobiva se v Maxiju

Spremna beseda in jezikovni nasveti:
Darica Majer Leban

Prelom in oprema:
ONZ Jutro, Filip Kodrič

Izdalo in založilo:
Založništvo Jutro, Jutro d.o.o., Ljubljana

Natisnjeno v Sloveniji, 2021.

© Založništvo Jutro in avtorica

JUTRO d.o.o., Založništvo in trgovina,
Črnuška c. 3, p.p. 4986, 1001 Ljubljana
Tel. (01) 561-72-30, 041 698-788
E-pošta: Info@jutro.si

Najhitrejši nakup je v naši spletni knjigarni:

www.jutro.si